

1985. 04. 25. A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA XX. félv. 11. szám.

Az alábbi beszélgetés célja mindössze annyi: megismerni egy embert, aki máshol él, de talán nem is különbözik tőlünk olyan nagyon, és az általa tartott tükörben megismerjük magunkat.

EGY AMERIKAI MAGYARORSZÁGON

Az utóbbi időben gyakran lehetett angol szót hallani a kollégiumban. Egy szóke sráccal az angolon kívül ugyen is csak németül lehet szót érteni. Tudniillik amerikai. Ennek ellenére a Drönkben gyakran találkozhattunk vele.

-James, légy szíves néhány szót magadról!

-San Franciscóban élek. Ott is tanultam, először négy évig egy olyan iskolában, ahol az általános műveltséghez szükséges dolgokat tanították, majd két évig pénzügyekkel, gazdasággal, piackutatással foglalkozó iskolába jártam. A záróvizsgám témája a telekommunikáció volt. Most 26 éves vagyok. A tanulmányaim befejezése után három évig a Banc of America-nál dolgoztam, kötvényeket adtam el.

Magyarországon most járok negyedszer. Rokonaim is élnek itt, apai nagyszüleim magyarok voltak. Először tizenhárom évesen jártam itt, és azt sem tudtam, hogy él-e még, akít keresek. Muttnyánszky Ádámot kerestem, de már csak a családját találtam.

-És most csak Magyarországra jöttél?

-Nem, most körbeutazom a világot.

-Merre jártál eddig?

-Előbb Európába jöttem, innen megyek majd Délkelet-Ázsiába, Ausztráliába, Kínába, Japánba, majd haza, Kaliforniába.

-És honnan van pénzed ekkora útra?

-Ahol utazom, ott dolgozom is. Ahol tudok, elvállalok valami munkát, és abból élek, és utazom tovább. Magyarországra azért jöttem, hogy találkozzam a rokonaimmal. Meg hogy lássak olyan embereket, akik igazán tudnak inni-neveti el magát.

-És mit tudnak még itt az emberek?

-Mint Kaliforniában. Enni, inni, szerelmeskedni, büszké magukra, és a gyerekeikre. És nagyon jószívűek.

-A büszkeségük miben nyilvánul meg?

-Az egész életükben. Valami vibrálást látok bennük. És mivel kevesebb lehetőségük van választani, jobban meggondolják, mit választanak. Többfelé jártam Magyarországon, Sopronban, Szegeden, Miskolcon és Budapesten. Mindenhol olyan emberekkel találkoztam, akik szeretik az idegeneket, nyíltak és érdeklődők. Sok magyar társaságát kifejezetten élveztem.

A magyarok úgy látom, hiányát érzik a lehetőségeknek, hogy utazhassanak.

-Ezért fogadják szívesen az idegeneket?

-Attól függ, honnan jön. Olaszt, németet látnak eleget, Amerika viszont messze van, ritkábban találkozunk olyan emberrel, aki onnan jött.

-Ha hazamész, mit említenél először Magyarországról?

-A napfelkeltéig tartó mulatásokat.

-Egy sztori?

-Talán amikor először találkoztam veled. És a másnapi zh-ra tanultál a Drönkben. Ezt

nehezen fogom elfelejteni. Ez pont olyan, mint nálunk.

-Kint voltam március 15-én a Múzeumnál. Tetszett, hogy a fiatalok megünneplik. Furcsa volt viszont számomra, hogy az emberek nem merték kinyilvánítani az érzéseiket, pedig lehetett volna. Volt, aki rám szólt, hogy ne fényképezek, mert figyelnek.

»»»

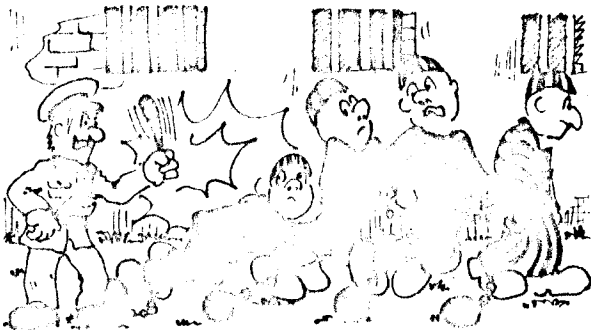
Aztán a szakmájára terelődött a szó.

-A magyarokat nagyon érdekli a számítógép. De még nem elég nagy azoknak a száma, akik értenek hozzá.

És a telekommunikáció színvonala is elég alacsony. Ez nagyon széles szakadék a fejlett országok és Magyarország között. Itt nagyon hiányzik a további fejlődéshez ennek a fejlesztése.

Magyarországon nagyon drága a számítógép. És mivel nincs jó telekommunikációs hálózat, az együttműködés is nagyon alacsony színvonalú.

Ahhoz, hogy itt is egy jó hálózat alakuljon ki, a számítógéphez értők számának el kell érnie egy kritikus határt. Létre kell jönnie ennek a tömegnek, és feltétlenül össze kell kapcsolni őket, mert a jó telekommunikáció hiánya a jövőben korlátozni fogja a tudományok további fejlődését. El kell érni az információ korszakába.

A fejlett ipari országokban a számítógépet öt nagy feladatot lát el a telekommunikációban:

- nagy szerepe van az információs szolgáltatásban
- kapcsolatteremtést tesz lehetővé emberek között
- árak vételét- eladását lehet lebonyolítani rajtuk keresztül
- bankszolgáltatásokat lehet igénybevenni a segítségükkel
- társadalmat befolyásoló tényezővé vált a számítógép

Itt is lehetővé kellene tenni a személyi számítógépek tömeges használatát. Lehetőséget kell teremteni arra, hogy mindenkinek legyen egy PC-je.

Szerintem ahhoz is, hogy a kommunizmust el lehessen érni, nagyon sok technológiai fejlesztésre van szükség.

-És végül. Mi lesz az, amire még évek múlva is emlékezni fogsz, ha elmész innen?

-Az emberek melegsége, változásokba vetett hite.

Köszönetet mondok azoknak, akik segítségükkel lehetővé tették ennek a riportnak a megírását, és mindenkitől elnézést kérek az esetleges fordítási hibákért, de nem vagyunk profi tolmácsok, és így lehet, hogy néhány értékes szó itt-ott elsikkadt.

-és-

IDEJÜSS!

Bizonyára emlékeztek, hogy vidéken él még az a népszokás, mely szerint húsvétkor festett tojást rejtenek el a kisgyerekek részére a virágok közé. E kedves népszokás Közlekkarivá tétele céljából KTI / Keresd Te Is / vetélkedőt rendezünk a kollégium kertjében. A kert különböző pontjain jégbe hűtött sörök lesznek elrejtve gazok, bokrok közé.

Az indulók kitűnő minőségű szerszámot, zacskót vagy kosarat kapnak, és ami a legfontosabb, mindenki hozzon magával sörbontót.

A versenyzők kötelesek felvenni minden útjukba kerülő gázt, szemetet és sörösuveget. A verseny csak akkor ér véget, ha minden szemét, gáz és sörösuveg előkerült. A versenyfőzők érdekében a stúdió zenét szolgáltat.

A verseny után szalonnasütést rendezünk.

Nevezés a helyszínen.

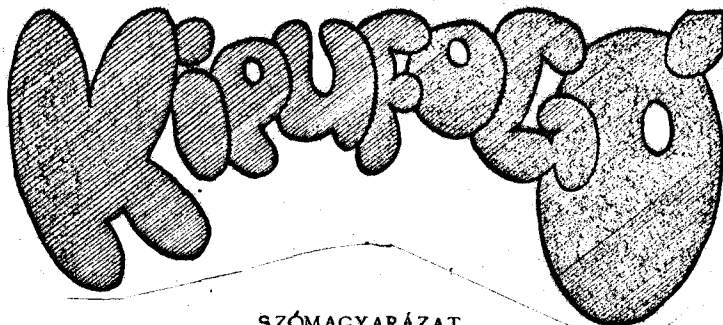
Nevezhet: minden Közlekkaros hallgató és oktató, azok családtagjai és korlátozott számban külsősök is.

A rendezvény megtartására május 5-én, a délutáni órákban kerül sor.

Szeretettel várunk mindenkit!

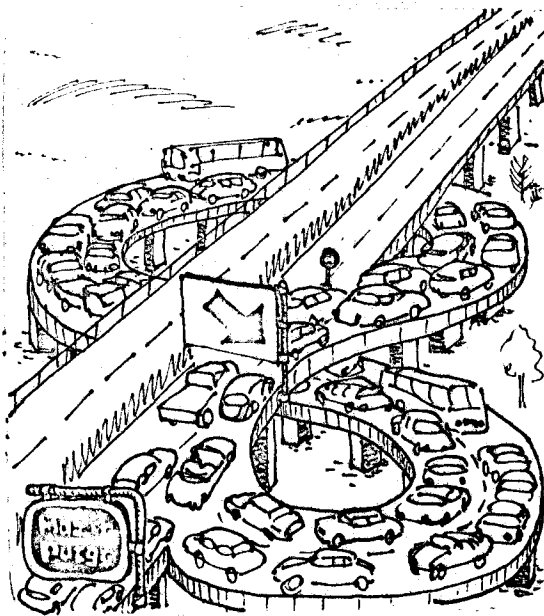
HAMAROSAN MEGJELENIK A

ÉS AMI AZ IDEI SZÁMBÓL KIHARADT...

Két angyal beszélget a klubban:

- Uram, jön velem bridzselni?
- Nézze uram, én egyszer bridzseztem életemben, halálosan untam, meg is fogadtam, hogy soha többé nem játszom!
- Akkor jöjjön ki velem golfozni!
- Nézze uram, én egyszer golfoltam, halálosan untam, meg is fogadtam, hogy soha többé nem golfozom!
- Akkor legalább sakkozzunk egyet!
- Nézze uram, én egyszer sakkoztam a fiámmal életemben, halálosan untam, meg is fogadtam, hogy soha többé nem sakkozom!
- Ez az egy gyereke van önnek?
- Igen.
- MINDJÁRT GONDOLTAM!

Az anyóka fölmegey Pestre, kérdi a rendőrt a lámpánál, épp mikor az pirosat mutat:

- Biztos úr! Ugye most szabad átmenni?!
- Hülyébbet nem tudott kérdezni?
- Hát... körülnéztem, de nem láttam.

SZÓMAGYARÁZAT

- Adjunktus - vizsgán hidegzuhany
- Állórész - ld. bővebben Kama Sutra
- Bakelit - férfi a javából
- Ballada - gyári hibás Zsiguli
- Centrum - az a hely, ahol apró pénzért adnak rumot
- Csúcsnyomás - kéttényeres módszer
- Gerjedelem - szexuálektromos áramforrás, feszültsége kontakt-kötéssel levezethető
- Hallucinál - uccinál, mintha halland
- Homokos - értelmes kecskebak, nemi zavarokkal
- Hüvely - a kard reciproka
- Kapitalista - pénztári rövidítés :maga kap, itt a lista
- Medalion - a cél után tévesen továbbfutó versenyző felszólítása érmének átvételére
- Oxigén - ózondús kromoszóma
- Passzív - a kör alakzatban leült ultizó játékosok közötti ív hossza
- Pedagógia - Góg és Magóg által kikísérletezett fegyver, ami sohasem volt hatásos
- Pia - szesztestvérek köszönése
- Pirula - Zsuzsa, amikor először beveszi
- Ponty - kiterjedés nélküli hal
- Segesvár - homokos bordélyház
- Szarvas - félresikerült kohászati termék
- Típusvizsgálat, tartampróbák - ismerkedés / az első általában a férfiak, az utóbbit a nők végzik/
- Utóvizsga - a nehezebb felfogási oktatók részére a hallgató többször tart előadást ugyanazon témakörből
- Üstökös - a kártyában is gyakran használt felkiáltás
- Westsik /magyarosan vesz-sik/ - olyan terület, ahol valaki vesztett, ill. elbukott
pl. Waterloo, Mohács, Z 209.

Egyetemünk laboratóriumában - melynek felszereltsége olyan korszerű, hogy legalább 150 évig egy fillért sem kell rá költeni - kikísérletezték az elemek átalakításának legújabb módszerét: a FÁBÓL VASKARIKA készítését.

Az eljárás a következő: Készítünk fából egy karikát. Tegyük el jó hosszú időre, amikor is a fa szuvas lesz. Ekkor szórjuk be DDT-vel, mire a szű kipusztul belőle, és marad a vas.

Olykor, ha lenézek a hegyről, elfog a végtelen fájdalom. Nyári esteiken remeg a levegő, és néha úgy tűnik, mintha föl-le kapcsolgatnák a fényeket. Sokáig nem szerettem Arany Jánost, aztán egy este egy fáradt bogár neki-repült a ház falának, azóta még a sás hangját is szeretem a Toldi lábanyomában.

Meleg napokon elfolyva kínozom magam hazafelé, és szinte beleragadok az aszfaltba. Ilyenkor azt gondolom, nincs rosszabb, mint festetlen kapun keresgélni a kulcslyukat, aztán lemegyek a pincébe, és alkonyatkor, az udvaron, egy kővön ülve, már megbékélten figyelem a demizsonos embert, amint a buszhoz igyekszik. Lefelé menet nagyokat tüsszög a busz. A szomszéd a kertben kapál, az esőt várja, erősen káromkodik, a szőlőkarón pedig bőnből az odakasztott rádió. A kerítés-csőbe belefészkelte egy madár, most ott kiabál a csöperemén.

Este a teraszon vacsorázunk, a szobából pókhálóként borul ránk a tv kékes fénye - ez a kis torna ugye, jól esett - jön a sütemény meg a fröccs, odabenn már a híradó szírenáz, alultápláltaokról beszél a kommentátor, Jóisten, alig tudunk mozdulni a jóllakottságtól. Lustán nyúlunk el a tv előtt, valami krimi megy, gyilkosság Nizzában, vagy valami ilyesmi, tíz percig bírom, aztán kinn állok megint, olyan a cigi, mint a gyermekláncfű, keserű, és fehér, pedig valamikor régen láttam a parazsat apám ujjai között, és akkor úgy képzeltem, hogy olyan, mint a meleg csokoládé.

Nyargalnak a napok, mint most fények, és néha már fáj, mikor látom, apámék milyen boldogok együtt. Kérdezted a múltkor, hogy milyen emberek vagyunk mi, nem is tudom, Te én azt hiszem nem mernék macskát tartani. Túl nagy felelősség az...

Leginkább a kerthelyiségben szeretek üldögni. Ott szinte feloldódom a zöldben meg a lámpafényben. Mindig vodkát iszom tonikkal, a buborékok az arcomat permetezik. A szomszédos szőlőnél olyan kedvesen mosolyog most az a férfi, pedig tudom, hogy a buszon majd ráművölt, hogy menjek odébb, és az ABC-ben is megkérdezi majd, hogy nem látom-e hogy hol a sor vége, pedig egy rövid pillanatig tényleg tétova vagyok, és nem is tudom, hova álljak. Nem tudom miért van ez. Talán mert a buborékok olyan hamar elfognak, és a végére mindig a vodka marad.

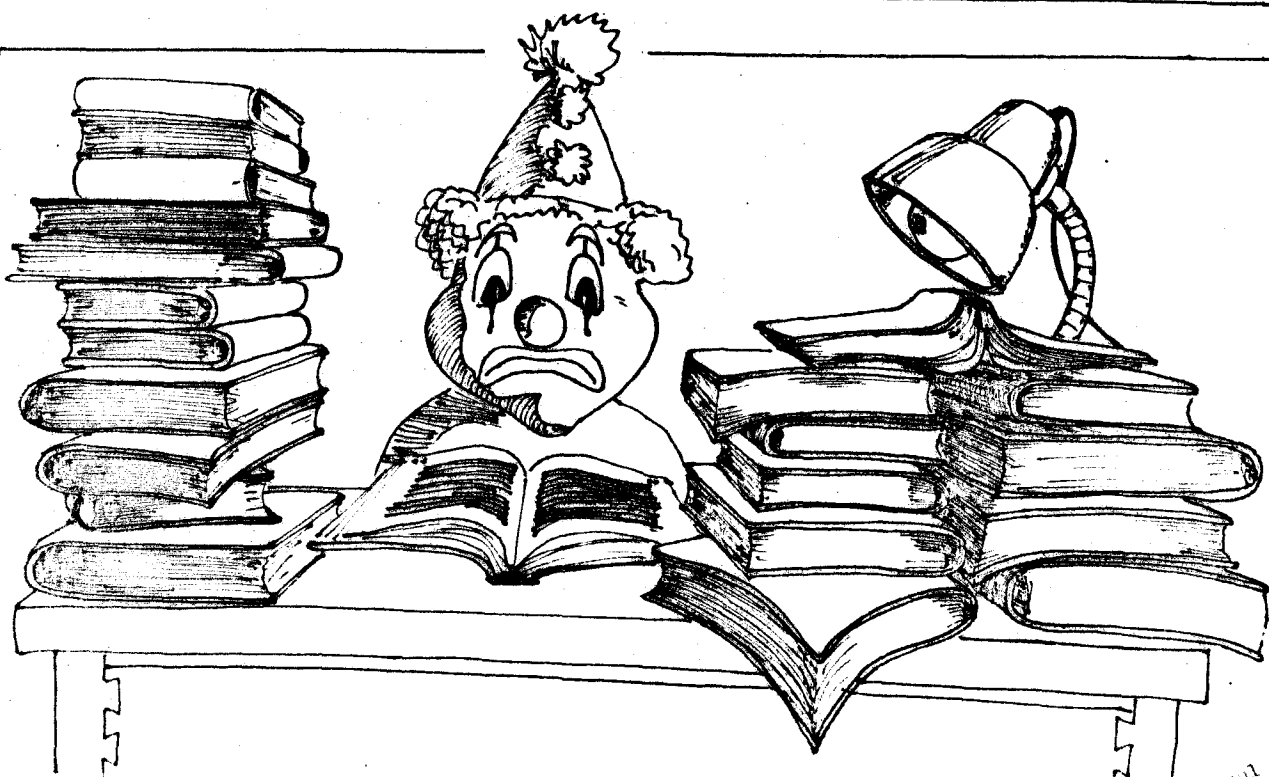
Végülis... valahogy elmúlt ez az öt év. Nem a hasznomat keresem, de mostanában mégis az jár a fejemben, hogy hány Bergmann filmet láttam. Lehet, hogy még ma se tudnám, hogy néz ki belülről a kecskeméti színház. És biztos nem jártam volna a pesti bérházak udvarát soha. Három kilóval vagyok könnyebb, mint a katonaság után. Igaz viszont, hogy akkor még nem volt gyomorfekélyem. És a szemüvegem se volt még ilyen erős. Összeirtam egy nagy csomó marhaságot. És egyszer egy viccel, amit itt hallottam, megnevettettem a nagyapámat - pedig nem is tudok viccet mesélni. Voltam albérlő Csepelen, és emlékszem egy jó estére a lellei táborból is. Találtam néhány jó barátot, és hát három hét múlva megnősülök. Mit tagadjam, örülök ám neki. Últém versenyautóban, és néhány autóról mi is elhitettük magunkkal, hogy bütyköltünk rajta valamit. Elmentem egy-két jó koncertre, amire mindenki elment. És közben elégett egy csomó cigaretta. Egy darabig szívesen ettem a J-büfében, és akikkel együtt kezdtünk, azokkal együtt még mindig Magdika melegszenvicseit emlegetjük. El is felezte, ha kértük. Meg hát volt a Drönk. A vége felé meg a Teaház. Sok este elment ott. Egyszer húsvétkor egy törött lábú barátom messze utánam hozott ajándékkul egy kiló almát. Húsvéti rozsmaringot. Az izét tán még ma is fel tudom idézni. Biztos akkor lett a barátom. Csillagtúrán egyszer voltam. Megrögzött szobalevegő-hívó vagyok. Uszodába elmentem néha, de egyszer gombás lett a lábam. Tipikus, mondta erre akkor valaki. Nem szeretem a pátoszt, de azért sajnálnám, ha ez az öt év másképp telt volna el. Azért van, amit hiányolok. És talán egy kicsit csendesebben kellett volna élni.

Amikor szédültre dohányzom magam már nem érdekel semmi és senki. A mozgólépcsőn mindig figyelgetem a szembejövőket mégse találok ismerőst soha. Tegnap mégsem néztem a metróra sehova, pedig én jöttem szembe, és még köszöntem is, - heló, képzeld, meghalt a Gyurimondtam, és ahogy elúsztam magam mellett, még láttam, hogy sírok.

Azóta nem tudok szabadulni ettől az egészségtől. Polyton a Gyuri jár a fejemben. Ez nem kötetlen munkaidő. Innen nem lehet átugrani a krimóba.

Azt kérdezed, hogy milyen emberek vagyunk mi, nem tudom, én azt hiszem, nem tudok ki-szeretni senkiből. Nézz oda, még a halottakból sem.

>>>>

Veleg nyári éjszakákon néha az ablak alatt ülök és a zajokat figyelem. Ahogy enyhül a forróság, égnak szaladnak a hangok is, és amikor apám fáradtan belöki a kaput, már szinte teljes a csönd.

Ilyenkor rád gondolok, amint a kertben sétálsz, rálépsz egy bogárra, egy kemény hátú bogárra, fájdalmasat pattan a cipőd alatt, és érzed, hogy ez egy kicsit leked is meghalás.

Egyszer azt álmodtad, hogy eljött Hozzád egy lány, Te betakaróztál vele, -Te vagy nekem az ágy-, mondta a lány, -a beszélő rekamié, -füllyesség-gondoltad reggel és elmentél hat kilencvenért sósborszeszt venni.

Aztán tényleg eljött Hozzád ez a lány, -Te vagy nekem az ágy, a beszélő rekamié, - de Te nem bírtad a fülledtséget és kicsúsztál alóla. - Most menj el - mondtad, és úgy érezted, hogy nem lehetsz már olyan, mint eddig voltál, pedig nem történt más, csak szerelem nélkül elhívtál és elzavartál egy lányt. Elérhetetlen varázsa lett annak a szónak. Azóta keresed azt a másik lányt, mert érzed, hogy kevés a víz tisztasága, és tényleg csak másban moshatod meg arcodat.

Anyám jó ember. Csak mindig olyan rosszul alszik. Én, ha rosszul alszom, egész nap használhatatlan vagyok. Valyon milyen ember lenne, ha egyszer jól tudna aludni?

Levertem a tükröt a fürdőszobában. Összetört arcaimnézetem a cserepekben. Lehet, hogy mindannyian ugyanazt álmodjuk?

A nagymamám ezerkétszáz forint nyugdíját? Az egyre forrós-talanabb fájdalmat, amely nekünk feszül magányunkban? A cserépkályhát, amelynek minden eresztékén dől a füst? A végleg ottfelajtott pulóvereket? A házmestert, aki veri a gyomorrákos feleségét?

Ülök a kád szélén és a szemilvegemmel játszadózom. Még nem is vettem észre, milyen nehéz. Ja, barátom, kilenc dioptria. Rövidlátó vagyok.

Utoljára a Henrich Böll könyvben kérdezted meg tőlünk, hogy tulajdonképpen milyen emberek vagyunk mi.
- Bohócok vagyunk -, feleltem - és pillanatokat gyűjtünk.
Sziasztok!

HOGY ITYEG A WAS IST DAS?

- ... és magamra maradtam siléccel a vállamon a drezdai főpályaudvaron - kezdte el beszámolóját NDK-beli diplomatervezési gyakorlatáról Török Pisti. Hosszú idő után ő volt az első, aki vállalta, hogy külföldön készül fel diplomamunkájának elkészítésére.

- Honnan értesültél erről a lehetőségről?

- Még elsőéves koromban mesélt osztályfőnököm ilyen lehetőségről.

- S hogyan esett épp a drezdai Közlekedési Főiskolára a választásod?

- Elsősorban, mert németet tanulok, így a német nyelvű országok jöhetnek számításba, s az Építő és Anyagmozgató Tanszéknek ezzel a főiskolával van jobb kapcsolata. Hogy kijutottam, azt annak köszönhetem, hogy tavaly egy tudományos konferencián éppen itt járt a főiskola egyik tanára, akivel egy csereszereződést irtak alá. A gyakorlat célja egyébként az anyaggyűjtés volt.

- És jó anyagok voltak? - de Pisti nem volt hajlandó félreérteni e szándékosan kétértelmű kérdést.

- A tanszéken adtak a munkámhoz kapcsolódó régi diplomamunkákat, kutatási jelentéseket. Volt egy hidraulikus próbapaduk is, amivel tulajdonképpen foglalkoznom kellett, ám ezt sajnos csak a 3. héten láthattam meg, mert a berendezéssel foglalkozó tanár beteg volt. Később, amikor visszajött, megmutatta a gépet. Sokáig viszont nem tudott velem foglalkozni, mert el kellett mennie osztályával együtt dolgozni a bányába.

- Hogyhogy?

- Az NDK-ban is olyan hideg volt a tél, mint nálunk, ezért aztán a téli széntartalékok kimerültek. Pótlásukra a főiskola első és másodéveseinek segítségét vették igénybe...

- Hol laktál a másfél hónap alatt?

- A főiskola új kollégiumában, egy négyágas szobában, de később egyedül maradtam, hiszen „a fiúk a bányában dolgoztak”. Tulajdonképpen nem is bántam a dolgot, mert amíg ott voltak, a szoba a kocsmá szerepét töltötte be. A falon ott állt a jelmondat is: „Inkább egy jó sör, mint két rossz előadás!” Hogy hogy számolták az egy sört, nem tudom, mindenestre ők vödörrel hozták fel esténként.

- Te voltál az egyetlen magyar?

- Nem. Vagy negyvenen voltunk, bár a március

elejei diplomaosztás után tizen hazajöttek.

- Mennyit kellett fizetned, hogy ottlakhass?

- Csak úgy, mint a német diákoknak, havi 10 márkát. A kollégium egyébként elég szolid volt. Egy 14 emeletes panelház, emeletenként 3 lakrésze osztva. Az egész épületben 3 klubhelyiség volt, ami azt jelentette, hogy ott lehetett tv-t nézni. Ezen kívül az első emelet hetente 3-szor mint disco-klub funkcionált.

- Hasonló volt, mint egy itthoni? Video meg hasonlók?

- Hol élsz te? Esetleg egy villogó fény és magnó. De a festése, az szuper volt. Az egyik szobát középkori stílusúra festették ki.

- Mennyi elfoglaltságod volt egy nap?

- Az időmmel magam gazdálkodtam. Általában délelőtt bent voltam a tanszéken ebédig. Ez szokatlanul korán kezdődött: már fél 11-kor. Eleinte még nem tudtam átállni erre, így mindig magamra maradtam a tanszéken, míg egyszer rázmárták az ajtót. Amikor akartam menni ebédelni, rémülten tapasztaltam, hogy zárva van a belső ajtó. Emlékeim közt kutatva felidéztem a krimikben látottakat. Mivel a zárban benne volt a kulcs, egy papírlapot kicsuszattam az ajtó alatti résen, a kulcsot kipöcköltem, és behuztam a lappal együtt. Boldogan nyitottam ki az ajtót, de csalódottan vettem tudomásul, hogy a külső is zárva van. Letelefonáltam a portára, hogy engedjenek ki. Kálváriám azonban itt megszakadt, mert az ebédelők visszaérkeztek.

-- mosdaj valamit a drezdai diákeletről!

- Épp a bálai szezon végére érkeztem. Az ottani magyarok már az első este elrángattak egy tipikus farsangi bálra. Ilyenkor az egyébként nyugodt németek tombolnak, elengedik magukat. Még XI. hó 11.-én 11 óra 11 perckor kezdődik az egész: az előadásokon megszólalnak a vekker-ek: ez jelzi a Farsangi szezon nyitányát. E szóbanforgó bal az utolsó felvonást jelentette: a menza feldiszítve, a falakon humoros rajzok. Ilyenkor szabad a csók is - kár hogy ezt én későn tudtam meg.

- Találkoztál meglepő dolgokkal?

- Igen: például a porta. Nem Marika nénik vannak, hanem a diákok vannak 6 órás szolgálatra

beosztva. Az épület takarításával is hasonló a helyzet. Nemcsak a hallgatók, de az oktatók is maguk takarítanak / ők persze a tanszéken/, sőt ottjártamkor egy labort építettek. A tanszékvezető meg főzte nekik a kávéját. Így eshetett az is, hogy egyszer az egyik gépirónót takarító nőnek néztem.

- Milyen érzéssel indultál 5 hét után hazra?

- Örültem a hazatérésnek, amiben csak a barát-örök akadályozhattak volna meg, akik nehezen hitték el, hogy siléccel szolgálati uton voltam!

Nauer Csaba eredeti írását felhasználta: Csi. Tasak és Saabi

technical sport magazin

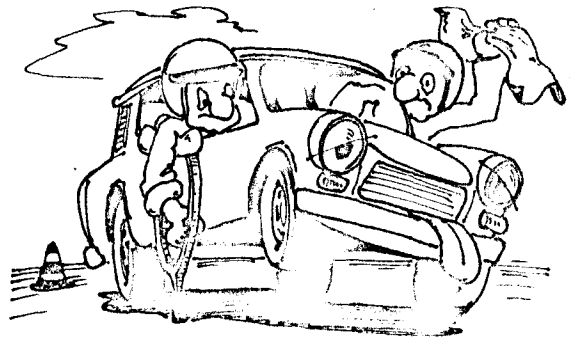
A harmadéves autósok maroknyi csapatának sikerült verőfényes időt varázsolni az általuk rendezett VII. FIN túra amatőr autós viadala. A K épület előtti parkolóban szombaton reggel húsz autó várt az egyre késő rajtra. A versenyt levezető sportbírók ugyanis kevesellték a korábbi évekhez hasonlóan csak a kezdő ügyességhez kirendelt mentőautót, és a többi különpróba eltörlését kérték. Mintegy másfél órás győzködés után sikerült rendezőknek 6 szlalomot megmenteni az eredeti 8-ból. A biztosító mentő - miután minden kocsi teljesítette a feladatot - villogva, szirénázva előrerobogott a következő pályára. A versenyzők természetesen jóval lassabban, a KRESZ szabályait betartva tették meg az összekötő etapokat. Néhány percet így is mindig várakozniuk kellett, s így a verseny a tervezettnél hosszabbra nyúlt.

Az első különpróbán a Skodások alaposan megszorogatták a korábban verhetetlennek hitt Trabantosokat. Meglepetésünkre nem csak szépen és látványosan hajtottak, de idejük is jó volt. A Ladások számára egy kicsit szűknek bizonyult a pálya, több javítással, tolatással tudtak

csak végigmenni a bolyák közt, így az abszolút első helyekre nem pályázhattak.

Másodikként következett az Árpád-híd badai hídfőjénél egy alattomos, érdes aszfaltú parkolóban kialakított „izzasztó”, majd az ürömi foci pályára. Ezt az éjszakai harmat csuszóssá, és a verseny legizgalmasabb, legtechnikásabb szakaszává tette. Rövid kitérő után a feladatokat a visszafelé uton is teljesítették.

Három versenyző kényszerült idő előtt „bedobni a törölközőt”, s a nézők szerencsétlenségére pont ők voltak a „legpengésebben” autózók.

AZ ÖSSZETETT VERSENY VÉGEREDMÉNYE:

1. dr. Majzik G.- dr. Gotwald É.	Tr. 60l
2. Borbás G.- Fodor É.	Tr. 60l
3. Cserhádi - Cserhátiné	Sk. 100
4. Szepes - Bánfai	Tr. 60l
5. Laczkó - Kohányi	Tr. 60l

MOZIBAN JÁRTAM

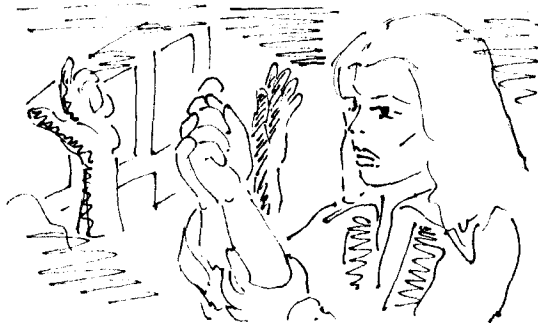
Mégis kinek az élete?

A cselekmény tulajdonképpen pár mondatban összefoglalható. Ken Harrison szobrászművész munkából hazafelé menet kocsijával egy kamion alá rohan. Mind a négy végtagja lebénul, mindkét veséjét kiveszik, csak a mindennapi orvosi kezelés képes életben tartani. A film az orvosi etikában még nem egyértelműen megoldott problémára keresi a megoldást: Van-e az embernek, betegnek joga ahhoz, hogy saját sorsa felől dönthessen? Az orvosok diplomájuk átvétele előtt leteszik a Hippokratészi esküjüket, amelyben megfogadják, hogy egész életükben az emberi élet megóvásáért, megvédéséért törekedjenek.

Van egy olyan rendelkezés, amely lehetővé teszi, hogy ha egy embert 72 óráig csak gép tud életben tartani, akkor a családtagjai kérhetik a gépről való levételt. De mi van abban az esetben, hogyha valaki ép elmével, tiszta ésszel felmérve helyzetét, nem akarja folytatni az életét? Kényszeríthetnek-e az orvosok vegetálásra egy olyan embert, akinek az élete a munkája, legfontosabb munkaeszköze pedig a keze volt? Ugyanakkor érzéseiben megmaradt férfinak, holott jól tudja, soha többé nem lehet igazán az. Ken szembezáll sorsával, pert indít a halálért.

Az orvos saját elhatározásából nem hagyhatja betegének elpusztulását, ez ellenkező esküjével. Az orvosi gyakorlat is azt támasztja alá, hogy a súlyos balesetet túléltek emberek depressziójukban a halálukat kívánják, később azonban megváltozik a véleményük. Beletörődnek sorsukba.

Hol a határ a depressziós ember és az életét kristálytisztán átlátó, mindent mérlegelő, intelligens, de nehéz helyzetben lévő ember között? Kinek a joga, hogy ezt eldöntse? Ken viselkedésében nyoma sincs a szellemi zavartságnak, sőt, még a kedélytelenségnek sem. Évődik a nővérekkel és a kezelő orvosnőjével, akinek a rokonszenve több egyszerű szimpáti-

ánál. Mégis, végiggondolva életét, rájön, számára nincs értelme az életnek, ha nem lehet többet az, ki volt.

A probléma megoldására a bírósági tárgyaláson került sor. Ezen, a Ken életét megmentő főorvos minden erőfeszítése ellenére Kennek adnak igazat.

Brian Clark, a dráma írója tehát az ember szabad akarata, minden helyzetben meglévő döntési joga mellett teszi le a voksot. Magyarországon szigorúan tilos a halál siettetésének mindenféle aktív segítsége. A kérdés nyitva maradt: Mégis, kinek az élete?

Ajánlom a filmet mindazoknak, akik nemcsak egy jó „story” kedvéért mennek, hanem szeretnek egy kicsit tovább gondolkozni a látottakon.

G.

Es végül...

A Deák téren várakozó villamosra késő délután felszállt egy középkorú hölgy. Fáradtan állt meg az egyik ajtónál. Utána nemsokkal egy férfi szeretett volna felszállni:
- Asszonyom, lenne szíves odébb állni!
- Nem megyek odébb, -máltatlankodott a hölgy-
egész nap dolgoztam, fáradt vagyok!
A férfi mosolyogva vállat vont, majd hozzátette: legfeljebb nem indul a villamos...

— u —